

Als een lopend vuurtje

Preek over Genesis 1: 1-5 en Handelingen 2: 1 – 13

Paaskerk Baarn, 8 juni 2014

Ds. Jos van Oord

Ik voetbalde in mijn jeugd bij Zeemeeuwen, de club van Haamstede. Stonden bijna onderaan in de poule. Op een gegeven moment zijn we samen met Burgh gegaan, DFS, door fusie sterk. Stonden helemaal onderaan. Maar er was een fijne coach. Hij troostte ons, daagde ons uit, gaf kritiek, gaf complimenten, vierde een feestje met ons, was ook streng. Fijne coach.

Bij Heilige Geest zou je kunnen denken aan zo'n coach. De Geest stimuleert, daagt uit, troost zonodig, geeft kritiek, maakt je blij, geeft overzicht, vult aan.

Weet niet zo zeker of van Gaal daar aan voldoet...

Maar goed, een coach zet je in beweging

In beweging, flow... verandering...

Geest is een ander woord voor God. En juist Pinksteren maakt het mogelijk dynamischer over God te denken. God blijft niet die heilige- verweg... of vast zitten aan een persoon, Jezus, of opgesloten in een boek, of tussen kerkmuren, nee God wordt kracht, energie, stem, de wind in de rug, stimulans, trooster. Coach dus.

En dat gaat als een lopend vuurtje. Het goede nieuws van Jezus vindt gretig aftrek en doet razendsnel de ronde. Wat dan? Ze dachten dat Jezus voltooid verleden tijd was.... dat je naar het Bijbels museum moest om nog iets van hem te vinden, dat het evangelie was zoiets als 'weet je nog wel oudje'? Maar dan is daar het vuur, de gloed, de wind, de storm... de ervaring dat hij, Jezus de grote motor blijft, de inspirator, de stimulator.

Er groeit iets in die vijftig dagen van Pasen naar Pinksteren.....vijftig..pentekoste...de tijd tussen Pasen en Pinksteren...er groeit iets, bloeit iets...een wind steekt op, een lopend vuurtje.

Ze spreken een taal die iedereen verstaat.

Ze spreken ieder in een eigen taal. Parten en meden, Romeinen, joden, Arabieren... Geen Esperanto ofzo

Nee, het zijn woorden naar het hart, waar iedereen door bewogen wordt. Woorden over zin en inspiratie, over vrijheid en geborgenheid, over verlangen, poppetjes in je ogen.

Als mensen meer de taal van het hart zouden spreken, dan zou het er anders uitzien, in huwelijken, op bedrijven, in gezinnen. Dan zouden vergaderingen beter verlopen en een bedrijf beter draaien. Dan zou het in de kerk anders toegaan.

Ik zat in Amsterdam in een café. Ik zag een vrouw aan de bar. Ze zag er niet vrolijk uit. Chagrijnig, dacht ik. Een man probeerde de vrouw wat op te vrolijken

‘Hou toch op’, zei ze. Zeur niet zo. ‘Ook geen verhaal?’, vraagt de man.. ‘Moet je zelf weten...’, is haar reactie. Toen vertelde de man een soort sprookje over een prins op een paard en over de tocht naar de ware prinses. En naar mate het verhaal vorderde ging de vrouw mee doen met het verhaal. Er kwam een glimlach.... Dat sprookje werd haar droomverhaal. Toen ging ze zelf vertellen. En werd ze openhartig over haar dreigende scheiding, haar kind, haar zware leven. Ontroerend mooi, vond ik het. Ze kwam wat dichterbij zitten en pakte even zijn hand. Ik vond dit een prachtig staaltje van het pinksterfeest. Dat is de essentie van dat vreemde gedeelte uit Handelingen. Mensen uit allerlei landen verstaan wat er gaande is. Wij, uit alle volkeren onder de hemel te hoop gelopen

rondom die 12 mannen uit Galilea. En wat gebeurde er? Er ging een verhaal de ronde over een mens, een van God gegeven mens. Over zijn woorden en daden. En wat gebeurde er? Iedereen verstond het alsof het gezegd werd in de eigen geboortetaal. Het waren woorden die bevrijden, vrolijk maakten. Het werd een feest. Met burgers en medeburgers, mensen uit oost en west, noord en zuid. Alle vreemdelingen bij elkaar. Prachtig dat taal zo kan werken. Ik merk dat taal vaak anders gebruikt wordt, taal om de hel te besturen, taal om onrecht te rechtvaardigen, taal om corrupties goed te praten, taal om te vernederen. Maar het kan dus anders. Bevrijdingstaal. Dat ervaren ze daar op de 1^e pinksterdag: je hoeft het niet bij die old time religion te houden, of bij vroeger, of bij een oude taal, nee er is iets nieuws voorhanden. En dan hoef je niet naar het verleden te kijken, of naar de hemel. Wat sta je toch omhoog te kijken hoorden we op hemelvaartsdag. We hebben verleerd om omlaag te kijken. Want Pinksteren maakt je aards...de Geest heeft niets met iets zweverigs te maken. We zeggen: uitstorting van de geest...uitstorting is wel neerdaling. Geest betekent: ruach...wind, adem...dus met Pinksteren kom je in de buurt van de ademhalingsorganen. In de buurt ook van klanken, nieuwe taal nieuwe woorden.

Terwijl wij denken aan diepmystieke zaken, geheimenissen. Maar het gaat over gewone mensen die de geest krijgen van Jezus...de wind in de rug, een duwtje in de goede richting, een soort mond-op mond beademing.

Sinds Pinksteren is God aards, God in jou en mij. Gods spreekt tot je in de taal van je eigen hart. Kom dan maar met woorden voor Geest: het zijn er duizend en een: wind, adem, trooster, helper, tranendroger, warmte, vuur, zalving, kracht, ruimte, licht, stem in mij. De binnenkant.

Je kunt hem voelen als wijn. God als een kriebel in je buik. De geest wil een gloed in jouw binnenste zijn. De geest is het wonder van God in ieder mens.

't geeft je enthousiasme, maar vooral ook volharding. De Geest is meer dan de lucht in onze longen, het is ook hartstocht voor vrede, het is ook dat je tegen het lawaai in van deze tijd het geroep hoort van mensen in..., dat je hoort en weet van de oorlogstress van Palestijnse kinderen in de kampen. Van de angst bij Israëli's. Van de continue aanslagen in Irak. Van de onderdrukking van vrouwen in Iran...

En dat je niet ophoudt te zoeken naar bemoediging, dat je het zwijgen er niet toe doet, dat je elkaar blijft zegenen, dat je tegen de harde taal van vandaag de taal van de Geest blijft spreken.

Met Pinksteren waait er een frisse wind . met de wind uit Hand 2 komt God mee. Een windvlaag van de geest ... Deze wind zet je in beweging naar elkaar... naar je eigen hart. Naar God. In één grote beweging. Die wind zet je op het been, brengt nieuwe gedachten... maakt dingen nieuw, schept... maakt je creatief, zoals in het lied uit-Genesis: en de geest zweeft over de wateren op zoek naar land, aarde, schepping.. de geest wil landen... zoekt landingsterreinen... in gebeurtenissen, in mensen

.

en ik zie het om me heen, ik meen dat het de geest is. Het werk van Amnesty voor mensen , de individuele inzet van mensen in verre landen, ik meen dat het vd geest is... Dat je soms aan iemand denkt, dat je weet: ik moet van me laten horen, ik moet daar zijn, bij hem, bij haar. Dat je weet: ik moet dat werk volbrengen. Die liefde doen. Dat je beseft: ik moet niet wanhopen.. Ik zie het om me heen ik meen dat het de geest is, die kleine

hulp, die liefdesdaad dat gebaar, een moment van troost. die hartstochtelijke inzet. in de vraag van jou aan een ander: kan ik iets voor je betekenen? Ik meen dat het van de geest is... wat hier gebeurd, mensen die het wagen met God en zijn gemeente. Vanuit een eigen ervaring, een gevoel, een herinnering, aangeraakt door Gods adem.

Denk aan de kleine dingen, gebeurtenissen... een windvlaagje. Zo treffend, dat moment dat Adam en Eva in de hof van verdwaasd rondlopen... dat ze dan de stem van de Ene horen... er staat letterlijk: ze horen de stem omgaan door de hof in de avondbries van die dag.

Fijnzinnig, een briesje.. niet in de storm is hij, maar in het suizen van een zachte stilte.

God onder ons. Klein, fragiel, een briesje,

Maar ion handelingen wel gecombineerd met vuur, met tongen als van vuur.

Ze raakte er zo vol van dat ze in tongen begonnen te spreken. Geen kil breingecijfer, geen koude berekening, maar taal die warmte/licht geeft.

Mensen die zo vol worden, dat ze klanken uitstoten zonder er woorden van te maken. Vreemd, maar het heeft iets bijzonders. En die onzekere afhankelijke mannen en vrouwen veranderen in gedreven mensen die iets willen meedelen. De tongval die als vuur is: het verdeelt zich, het deelt zich uit en mee... hoe meer verdeling, hoe meer eenheid... voorbij godsdiensten, of kerken, of soorten van geloven... voorbij de verdeelgrenzen..

Maar wat de een het werk van de geest noemt, noemt een ander demagogie, ziekelijke neigingen, dronkenmanspraat.. religieuze onzin, prietpraat, Ze hebben veel te veel wijn op.

Je wordt er op aangevallen, jij en God? Jij en de kerk?

Ze lijken wel dronken. Het is negatief. Roddel. Dat is funest. Ze herkennen Gods tegenwind niet, ze willen er niet aan... ze durven zich niet wakker te laten schudden...

Gelukkig is daar Petrus: ze zijn niet dronken... het is van God. Het is door Joel al gezegd: zonen en dochters zullen profeteren, jonge mensen zullen visioenen zien, ouderen droomgezichten...het is de Geest uitgestort op mensen...

Tot slot:

Wat is uw meest geliefde feest? Kerstmis, Pasen of Pinksteren? Ik zelf zonder twijfel voor Pinksteren kiezen. Het is het grootste feest van de kerk...het gaat om de geboorte van de christen, De Geest als doorgever, propagandist...de geest is de vertaalslag VAN Jezus boodschap naar mensen, de wereld. De geest is inspirator. Pinksteren is het marketings-feest van God. Dus ook hier zal het moeten gaan om de vraag hoe we dat evangelie van de Geest doorgeven, vertalen... naar elkaar, dorpsgenoten, collegae, komende generaties.

En kent geen stil verblijf bij de kribbe of open graf. Het gaat om een lopend vuurtje...mensen in vuur en vlam.

Pinksteren:het meest uitgekleden feest...er zijn kerstkalkoenen en paashazen, maar er zijn pinkstermensen.....!!

U... jij....ik!!

